U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška a soudců Josefa Baxy, Michaely Bejčkové, Radana Malíka, Petra Mikeše, Pavla Molka (soudce zpravodaj) a Miloslava Výborného v právní věci navrhovatele: **Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československa Miroslava Sládka**, se sídlem Štefánikova 119/50, Brno, proti odpůrcům: **1) Státní volební komise,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, **2) ANO 2011**, se sídlem Babická 2329/2, Praha 11, **3) Občanská demokratická strana,** se sídlem Truhlářská 1106/9, Praha 1, **4) Svoboda a přímá demokracie – Tomio Okamura (SPD),** se sídlem Rytířská 410/6, Praha 1, **5) Česká pirátská strana,** se sídlem Řehořova 943/19, Praha 3, **6) Komunistická strana Čech a Moravy,** se sídlem Politických vězňů 1531/9, Praha 1, **7) Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová,** se sídlem Karlovo náměstí 317/5, Praha 2, **8) Česká strana sociálně demokratická,** se sídlem Hybernská 1033/7, Praha 1, **9) STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ,** se sídlem V Rovinách 934/40, Praha 4, a **10) TOP 09,** se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, ve věci „žaloby na neplatnost voleb a volby všech zvolených kandidátů a jejich náhradníků ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 20. a 21. října 2017“,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Navrhovatel dne 2. 11. 2017 doručil Nejvyššímu správnímu soudu návrh, jímž se domáhal neplatnosti voleb a volby všech zvolených kandidátů a jejich náhradníků ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 20. a 21. října 2017. Jako odpůrce označil Státní volební komisi a devět vyjmenovaných politických stran a hnutí, které jmenovitě uvedl, přičemž u každé z nich nadto uvedl „všichni zvolení kandidáti a jejich náhradníci“. Za důvod návrhu označil skutečnost, že při volbách došlo k porušení zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České

republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „volební zákon“), a k porušení souvisejících zákonů.

[2] Navrhovatel uvádí, že bylo porušeno právo na rovnou soutěž politických stran, neboť mezi vybranými kandidujícími subjekty a médii, která je propagují, došlo ke kartelové dohodě, jejímž účelem bylo vytvořit názorově pestrý parlament, v němž budou jednotlivé politické strany a hnutí reprezentovat nejdůležitější skupiny obyvatel, přičemž však zároveň budou zastoupeny „pouze subjekty ochotné ke zradě voličů a ke spolupráci na zničení demokratického zřízení.“ Ve volbách kandidovalo celkem 31 politických subjektů a všechny měly podle navrhovatele v médiích dostat stejný prostor pro vedení kampaně. Namísto toho však byla soustavně protežována jediná skupina kandidujících subjektů, a to ve stále stejném složení. Nejprve byl totiž podle navrhovatele vytvořen seznam politických subjektů, na jejichž úspěchu má kdosi zájem, potom bylo vytvořeno zadání výsledků průzkumu volebních preferencí a poté byla provedena propagace „zájmových subjektů“, přičemž média se hájila tím, že jednotlivé pořady obsazovala právě podle průzkumu volebních preferencí. Poté navrhovatel uvedl ilustrační výčet zastoupení jednotlivých subjektů v pořadech České televize, televize Prima a konečně televize Barrandov, kde byl častý výskyt představitelů SPD. Nepoměr mezi propagací vybraných subjektů a subjektů, jejichž účast ve volbách byla nežádoucí, byl tak značný, že toto znevýhodňování vytvářelo fakticky informační blokádu, a tedy porušování zákonů. Znevýhodněné subjekty byly v televizním a rozhlasovém vysílání zastoupeny jen zhruba dvacet minut, a to ještě v době s nejnižší sledovaností. Proti tomuto jednání měla zakročit Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, zůstala však pasivní. K prokázání těchto skutečností navrhl navrhovatel provést důkazy výslechem svědků, listinnými důkazy a audiovizuálními materiály.

[3] Ke znevýhodnění dále docházelo také v denním tisku. Například v Denících vydávaných v regionálních mutacích společností VLTAVA LABE Media, a. s., byly propagovány vybrané subjekty fotografiemi svých představitelů, články o televizní debatě, a to v rozsahu, že kdyby šlo o placenou inzerci, dosahovala by její cena částky 25 milionů korun. Toto zviditelňování vybraných subjektů mělo značný psychologický efekt na voliče, kteří se mohli obávat propadnutí svých hlasů v případě volby subjektů, které takto viditelné nebyly.

[4] Navrhovatel konečně připomněl, že po dobu jedné hodiny došlo k výpadku počítačového systému Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“), který zpracovával výsledky voleb, a to následkem hackerského útoku. Tento útok ČSÚ potvrdil, ovšem zároveň vydal prohlášení, že se nijak nedotkl zpracování výsledků voleb; to je ovšem pouhé zastírání slabin systému. Naopak zabezpečení zpracování výsledku voleb zpochybňuje fakt, že teprve po hodinovém výpadku překročily pětiprocentní uzavírací klauzuli politické strany TOP 09 a STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ.

[5] Ve všech těchto okolnostech spatřuje navrhovatel nezákonnost, přičemž přímá úměra mezi prostorem věnovaným skupině vybraných kandidujících subjektů a jejich volebním výsledkem ukazuje na vztah mezi touto nezákonností a výsledkem voleb. Skutečnost, že z deseti nezákonně propagovaných stran a hnutí jich devět uspělo a postoupilo do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, svědčí o intenzitě této nezákonnosti. Bez ní by byl výsledek voleb naprosto odlišný, a proto navrhovatel navrhl, aby Nejvyšší

pokračování

správní soud prohlásil volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR za neplatné, stejně jako volbu všech poslanců a jejich náhradníků z řad odpůrců 2) – 10).

II.

[6] Vzhledem k tomu, že návrh byl podán včas a je z něj seznatelné, co navrhovatel namítá, a navrhovatel je politickou stranou, jejíž kandidátní listiny byly pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrovány ve všech volebních krajích, Nejvyšší správní soud tento návrh meritorně projednal a rozhodl o něm.

[7] Podle § 87 odst. 1 volebního zákona se podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.

[8] Podle § 87 odst. 5 volebního zákona může návrh na neplatnost volby kandidáta podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.

[9] Podle § 90 odst. 1 s. ř. s. se za podmínek stanovených zvláštními zákony může občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta, přičemž tímto zvláštním zákonem je volební zákon. Podle § 90 odst. 2 s. ř. s. jsou v řízení o návrhu na neplatnost voleb nebo na neplatnost hlasování účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán, politická strana, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, na jejichž kandidátní listině byl uveden kandidát, jehož volba byla napadena, nebo nezávislý kandidát. V řízení o návrhu na neplatnost volby kandidáta jsou účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán a ten, jehož volba byla napadena.

[10] Navrhovatel označil jako odpůrce jednak Státní volební komisi a jednak devět politických stran a hnutí, jejichž kandidáti byli ve volbách zvoleni. Takové vymezení odpůrců sice neodpovídá doslovně textu § 90 odst. 2 s. ř. s. věta druhá, neboť pod spojením „ten, jehož volba byla napadena“, se obvykle rozumí zvolený kandidát; nicméně konstrukce zvolená navrhovatelem, vycházející z věty prvé téhož ustanovení, tedy z pasivní legitimace jednotlivých politických uskupení, nikoli kandidátů, fakticky více odpovídá povaze voleb do Poslanecké sněmovny, které jsou primárně soubojem jednotlivých politických stran a hnutí, nikoli jednotlivých kandidátů. Bylo by proto legislativně vhodnější, aby i ve volbách do Poslanecké sněmovny byly ve smyslu § 90 odst. 2 s. ř. s., věta první, pasivně legitimovány subjekty, „*na jejichž kandidátní listině byl uveden kandidát, jehož volba byla napadena*“, jak to předpokládá pro neplatnost voleb věta první téhož ustanovení, jinak řečeno, aby i ve volbách do Poslanecké sněmovny byly pasivně legitimovanými subjekty politické strany a hnutí, nikoli jednotliví poslanci, když odůvodnění návrhu nesměřuje individuálně proti jednotlivým poslancům. Jakkoli tak zákonodárce neučinil, považoval Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě

za nevhodné „domyslet“ podle textu věty druhé za navrhovatele, že odpůrci by mělo být i všech 200 zvolených poslanců a navíc také jejich náhradníci, které navrhovatel vůbec nezmiňoval jmenovitě, ale pouhým paušálním dodatkem „všichni zvolení kandidáti a jejich náhradníci“. Namísto toho Nejvyšší správní soud respektoval navrhovatelovu vůli a postavení odpůrců přiznal pouze oněm devíti politickým stranám a hnutím, které takto navrhovatel výslovně jmenovitě uvedl, a to i s uvedením jejich sídla.

[11] Těmto devíti odpůrcům a Státní volební komisi jako odpůrci 1) také zaslal právě rekapitulovaný návrh k vyjádření. K návrhu se ve lhůtě stanovené soudem vyjádřila pouze Komunistická strana Čech a Moravy, která uvedla, že nemůže být v roli žalovaného subjektu, neboť se skutků uváděných v návrhu nikdy nemohla dopustit. Z těchto důvodů *„považuje žalobu vůči sobě za právně irelevantní a žádá soud, aby žalobu vůči KSČM v plném rozsahu zrušil.“*

III.

[12] Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení § 87 odst. 5 volebního zákona, neplatnost volby jednotlivých poslanců do Poslanecké sněmovny by mohl Nejvyšší správní soud vyslovit pouze v případě, kdy by bylo prokázáno porušení některého ustanovení volebního zákona či jiného souvisejícího zákona (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2006, č. j. Vol 36/2006 - 22, publ. pod č. 960/2006 Sb. NSS) způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby těchto kandidátů. Nejvyšší správní soud pro zjištění, zda byly naplněny shora uvedené podmínky citovaného ustanovení, stanovil pro rozhodování návrhů ve volebních věcech algoritmus přezkumu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004 - 12, publ. pod č. 354/2004 Sb. NSS), ze kterého vyplývá, že návrh ve volební věci je důvodný pouze v případě, kdy dojde nejen k porušení některého ustanovení příslušného volebního zákona (protizákonnosti), ale musí existovat i vztah mezi takovou protizákonností a zvolením kandidáta, jehož volba je napadena. Závěrečným krokem tohoto algoritmu pak musí být i zjištění, zda namítaná protizákonnost byla natolik intenzivní, že vedla ke skutečně zásadnímu zpochybnění („zatemnění“) volebních výsledků. Všechny tyto podmínky tedy musí být splněny kumulativně.

[13] Tento volební algoritmus nyní posuzovaný návrh plně respektuje. Nejprve je tedy třeba zaměřit se na splnění podmínky protizákonnosti. Navrhovatel spatřuje protizákonnost ve dvou oblastech: nerovné postavení kandidujících subjektů v televizi, v rozhlase a v tištěných médiích a výpadek počítačového systému ČSÚ.

[14] Co se týče významu rovnosti zastoupení kandidujících subjektů v médiích, k ní se Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil zejména v usnesení ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 15/2006 - 20, publ. pod č. 946/2006 Sb. NSS: „*Z českého právního řádu vyplývá, že na masmédia skutečně dopadá v době voleb požadavek legislativně specifikované nestrannosti, a to ze tří odlišných a samostatně se projevujících zákonných zdrojů, z nichž první dopadá v obdobné podobě na média veřejnoprávní i soukromoprávní, druhé dva pak pouze na média veřejnoprávní, konkrétně na ČT a Český rozhlas. Prvním z těchto zdrojů, společným pro média veřejnoprávní i soukromoprávní, je obecný požadavek vyváženosti, který dopadá na všechny provozovatele rozhlasového a televizního vysílání podle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle nějž ‚provozovatel vysílání*

pokračování

poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru'. Ve vztahu k České televizi coby veřejnoprávnímu médiu, tedy veřejnoprávní korporaci zřízené zákonem za účelem poskytování služby veřejnosti tvorbou a šířením programů, resp. za účelem poskytování objektivní a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů, je pak tato povinnost zopakována v ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, podle nějž je jednou z povinností veřejné služby v oblasti televizního vysílání také ‚poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů'. Totožnou formulaci nacházíme i v § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu. Požadavek vyváženosti dále stíhá specificky Českou televizi a Český rozhlas, stejně jako případná jiná veřejnoprávní média (...), ve zvláštní intenzitě právě v předvolební době, jak vyplývá ze zásady vyváženosti a rovného přístupu kandidujících subjektů v období volební kampaně do těchto médií. Tato zásada je vyjádřena konkrétně ve vztahu k jednomu druhu komunikace veřejnoprávních subjektů s občany v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky; v rovině obecné pak byla vyřčena zejména v nálezu Pl. ÚS 73/2004 ze dne 26. 1. 2005 (publ. pod č. 140/2005 Sb.), (...). Třetím zdrojem povinností pro Českou televizi a Český rozhlas je pak jejich specifická úloha subjektů, jimž je svěřen zvláštní úkol v rámci předvolební kampaně politických stran, politických hnutí a koalic. Tento úkol je uveden v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky (...). Lze tak shrnout, že všechna média (bez ohledu na soukromoprávní či veřejnoprávní povahu, byť formulace o objektivnosti a vyváženosti vysílání použitá zákonem o České televizi a zákonem o Českém rozhlasu je poněkud odlišná od formulace použité zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání), regulovaná zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podléhají požadavku objektivnosti a vyváženosti vysílání; všechna veřejnoprávní a veřejnoprávními korporacemi provozovaná média (bez ohledu na druh) podléhají zásadě vyváženosti a rovného přístupu kandidujících subjektů v období volební kampaně; Česká televize a Český rozhlas pak nadto plní ještě specifický úkol svěřený jim ustanovením § 16 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky. Tyto tři role přitom nelze mechanicky směšovat a požadavky vyplývající z jedné z nich přenášet nepřiměřeně na ostatní. Zejména takto nelze požadavek absolutní rovnosti rozložení poskytnutého času mezi všechny kandidující subjekty obsažený v § 16 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky vztahovat na vysílání České televize a Českého rozhlasu nad rámec oněch 14 hodin poskytnutých pro sebeprezentaci politických stran, politických hnutí a jejich koalic tímto ustanovením, tím méně pak na ostatní média. Česká televize a Český rozhlas totiž v rámci těchto 14 hodin na straně jedné a mimo něj na straně druhé (zde pak obdobně s ostatními výše zmíněnými typy médií) vystupují ve zcela odlišných pozicích a musejí se řídit ve svém rozhodování zcela odlišnými hledisky. Při poskytování oněch 14 hodin jsou totiž Česká televize a Český rozhlas realizátory veřejného subjektivního práva, které je přiznáno všem subjektům kandidujícím ve volbách, jsou tedy vykonavateli volebního zákona a jako takoví - jako všechny ostatní veřejnoprávní subjekty podílející se na přípravě voleb - musejí ke všem kandidujícím subjektům přistupovat z hlediska naprosté rovnosti. (...) Nad rámec těchto 14 hodin v obou veřejnoprávních masmédiích však již tento požadavek mechanické rovnosti mizí a na jeho místo nastupuje požadavek vyváženosti a objektivnosti (platný pro všechny provozovatele rozhlasového a televizního vysílání) a požadavek přiměřeně rovného přístupu (pro všechna veřejnoprávní a veřejnoprávními korporacemi provozovaná média), neboť zde již média nevystupují jako pouzí realizátoři zákonem striktně definovaného práva, ale v celé úplnosti svého mediálního působení. To jim zároveň již umožňuje přistupovat k jednotlivým

kandidujícím subjektům nikoliv z pozice absolutní rovnosti typické pro orgány podílející se na přípravě a průběhu voleb, nýbrž z pozice odstupňované rovnosti. Zmíněný koncept odstupňované rovnosti (abgestufte Chancengleichheit) precizně zformulovala německá odborná literatura a judikatura, na niž je případné pro stručnost v tomto směru odkázat."

[15] Navrhovatel poukazuje na to, že některé politické subjekty dostaly v rozhlase, v televizi a v tištěných médiích méně prostoru než jiné politické subjekty, že tedy nebyla respektována jejich rovnost. Právě citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které ostatně i sám navrhovatel cituje, ovšem přesvědčivě vyložilo, že z hlediska zastoupení v médiích neexistuje mezi kandidujícími subjekty absolutní matematická rovnost, nýbrž toliko „odstupňovaná rovnost šancí".

[16] Navrhovatel tak sice brojí proti tomu, že některé kandidující subjekty měly v rozhlase a televizi k dispozici jen několik desítek minut, a to v časech s nízkou sledovaností. K tomu je však třeba podotknout, že tato skutečnost nezakládá pohledem právě vyloženého konceptu „odstupňované rovnosti šancí" žádnou protiprávnost, pokud se jednalo o subjekty menšího významu či subjekty z okraje politického spektra. Je naopak také zcela v pořádku, že se většího prostoru v médiích dostávalo politickým subjektům významnějším. Přitom při posuzování významnosti je možno uplatnit obdobná kritéria, jaká z německé odborné literatury dovodil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 7. 2006, č. j. Vol 25/2006 - 130, tedy *„přihlížet k tomu, jakou roli ve skutečnosti hrají politické strany, a to především s ohledem na dobu jejich existence, pevnost jejich organizace, parlamentní zastoupení nebo účast ve spolkové vládě nebo (v podmínkách federativního německého státu) v zemských vládách."*

[17] Navrhovatel přitom nepředkládá žádná smysluplná tvrzení, která by zpochybňovala, že ty politické subjekty, které se v médiích objevovaly častěji, je možno označit za významnější z hlediska délky jejich existence, pevnosti organizace, zastoupení v Parlamentu ČR či v dalších exekutivních či samosprávných orgánech, popřípadě z hlediska výzkumů volebních preferencí, které používá k posouzení relevance subjektu právě Česká televize (viz úvahy v právě citovaném usnesení č. j. Vol 25/2006 - 130). Navrhovatelovo tvrzení, že *„nejprve byl seznam politických subjektů, na jejichž úspěchu je zájem, potom bylo teprve vytvořeno zadání výsledků průzkumu volebních preferencí a poté byla provedena propagace zájmových subjektů"*, nelze označit jinak než jako spekulaci opřenou o jakousi teorii všeobecného spiknutí, které Nejvyšší správní soud nemůže v rámci svého racionálního rozhodování přikládat žádnou váhu. Navrhovatel ostatně tuto spekulaci opírá pouze o své domněnky, které nepodporuje žádnými důkazy.

[18] Lze tak posouzení této námitky uzavřít konstatováním, že navrhovatel nijak smysluplně neprokázal, že bylo větší zastoupení některých kandidujících politických subjektů v rozhlase, televizi a tištěných médiích rozporné s konceptem „odstupňované rovnosti šancí". Tato jeho námitka proto neprokazuje splnění podmínky protizákonnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal ani důvod provádět důkazy, kterými chtěl navrhovatel prokázat své tvrzení o nevyváženém zastoupení některých kandidujících subjektů v médiích. Rozhodl se tak jednak proto, že pohledem výše provedené argumentace nezakládala navrhovatelova kritika důvod protizákonnosti, a to bez ohledu na obsah navrhovaných důkazů, jednak proto, že sám navrhovatel důkazy konkrétně

pokračování

neoznačil, pouze povšechně uvedl, že navrhuje důkaz „*výslechem svědků, listinné důkazy, audiovizuální materiály*“.

[19] Splnění podmínky protizákonnosti neprokazuje ani navrhovatelovo tvrzení o důsledcích výpadku počítačového systému ČSÚ. Navrhovatel nijak nedokládá, že k takovému výpadku došlo a čím měl být způsoben. Za situace, kdy podle samotného ČSÚ se uváděný výpadek nijak nedotkl sčítání hlasů a ani navrhovatel smysluplně netvrdí, jak se mohl sčítání hlasů dotknout, nemá Nejvyšší správní soud žádný důvod, aby se touto nijak nepodloženou námitkou zabýval. Prosté tvrzení, že podle navrhovatelova názoru došlo k hackerskému útoku a že je tento útok prokázán tím, že teprve během tohoto výpadku překročily podle průběžných výsledků dvě kandidující strany pětiprocentní uzavírací klauzuli, neprokazuje z hlediska spolehlivosti fungování ČSÚ během zjišťování výsledků voleb zhola nic.

[20] Nejvyšší správní soud tedy ze všech shora uvedených důvodů uzavírá, že v dané věci nedošlo k porušení ani volebního zákona, ani jiných zákonů sloužících k podrobnější úpravě volebního práva ve smyslu čl. 5 Ústavy a čl. 21 a 22 Listiny základních práv a svobod. Nebyla tak splněna prvá z podmínek algoritmu soudního přezkumu voleb, totiž podmínka protizákonnosti. Za této situace by bylo bezpředmětné zabývat se splněním dalších dvou podmínek, neboť to je namístě pouze v případě splnění podmínky prvé, jak plyne ze samotné povahy tohoto algoritmu. Návrh proto posoudil jako nedůvodný a zamítl jej.

[21] Podle ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2017

Tomáš Langášek
předseda senátu